

For Ungdommen.

„Han ifører sig Lys som et Klædebon“.

(Salme 104 2).

En sildig Aftenstund ilede et ungt Menneſte med rafte Skridt gennem Gaderne i en ſtor By, tiſſyneladende uden Maal eller med. Hans hele Udſeende tydede paa, at han maatte være graaſels ulykkelig — og det var han ogsaa. For ſaa Dage ſiden havde den ubarmhertige Død berøvet ham hans dyrebare Fader; ſom var bleven ramt af et Hjerteslag, ſom pludſelig gjorde Ende paa hans Liv. Den Aftude havde ifte efterladt ſig andet end Gæld, ſom han havde paadrøget ſig ved at gaa i Kaution for en god Ven, og nu ſkulde Sønnen ſørge ifte blot for ſig ſelv, men ogsaa for ſine ſmaa Søſtre, der ifte havde nogen anden Forſørger her paa Jorden.

Mange Steder havde hin banket paa hos Menneſter for at ſøge et Levebrød, men overalt var han bleven afviſt. Derimod havde han aldeles ifte banket paa den Dør, ſom dog bærer Paakriſten: „Banker paa, ſaa ſkal Eder op-lades“, thi han kendte ifte Gud og Den, ſom han udsendte, Jeſus Kriſtus. Vel vidſte han godt, at mange Menneſter har den Tro, at en almægtig Fader i Himlen med Wiſdom og Kærlighed ſtyrer Menneſtenes Skæbne; men han ſelv mærkede ifte noget til en ſaadan Styrelſe.

Hans Moder, hvem han havde miſtet allerede i ſin Barndom, havde vel været en troende Kriſten og havde forlaſt ham mangt og meget om ſin Herre og Frel-ſer, men de ſvage Indtryk var for længe ſiden viſkede ud. Hans Benner og Kammerater, ſom mente at ſidde inde med Tidens højſte Oplyſning, havde under Begrevenes Klang med Spotgloſe og Bittigheder gjort den Sag latter-ſig, ſom havde været hans Moder dyre-bar, og den Smule Tro, ſom engang har været i hans Hjerte var forduſtet ved Champagneflummet.

Som han nu hin Aften gif omkring i Gaderne, ſaa han pludſelig en Raſet ſtipe op imod Raſtehimlen og derpaa dale ſom en Guldbregn ned imod Jorden. Der var alſaa nogen i Kærligheden, ſom afbrændte et Forværkeri. Den ene Raſet fulgte nu efter den anden, men de Luſinder af ſmaa ſtraalende Kugler, hvori de opløſte ſig, ſluttedes ſtabigt efter et Djeblis Forløb, og Himlen ſyntes da ſom mørkere end forhen. I Begyndelſen ſaa han ganſke ligegyldigt paa det ſmukke Blændværk; men ſnart lærte han at ſuge Kærling for ſit Wiſdom af dette Skueſpil. „Ja“, ſagde han ved ſig ſelv, „ſaaledes er det med ol Lyſte! Den ene ſmukke Stjerne efter den anden ſlukkes og forjvinder i den mørke Nat.“

Intet er ægte, intet har Varighed, alt er Løgn og Bedrag. Saaledes er det ogsaa med Hæderne om Gud og om Kriſtus, med Haabet om et evigt Liv og et Genſyn i en anden Verden — der er alt ſammen kun Støv, kun Raſetgnifter, der ſtraale et Djeblit og ſaa ſlukkes! Efter at denne Sammenligning havde paatrængt ſig ham, vilde han og end-nu en Gang mere opmærksomt betragte en enkelt Raſetgnift, for rigtigt at over-beviſe ſig om dens Kortvarighed og der-med om Kriſtendoms Uholdbarhed, ſom den jo for ham var bleven et Vil-lede paa. I det ſamme Juſte igen en Raſet ſom en lang Tid balle op i Luften, og med et Smæld opløſte den ſig i en Uendelighed af ſmaa Tidkugler. Han ſættede nu ſit Øje paa den af dem, ſom ſyntes ham allerklarſt, og vedblev ſaa at ſtirre paa den. Men ſel da alle de andre ſluktedes, blev den lyſende Kugle, ſom ſkulde have ſtadſætt hans træſtelſe Filoſofi, ſtaende ubevægelig paa Himelbuen, thi det var ingen Raſetgnift, det var — Sirius, en af de alleſtørſte Stjerner paa vor natlige Winterhimel.

Som den ſtraalede og ſunkede hin Aften, havde den ſtraalet og ſkinnet i Kartuſinder og vil vedblive dermed indtil Dagens Ende.

Den unge Tidvolder ſtod ſom naglet til Stedet. Et lyſende Svar havde han faaet paa ſine mørke Tanker, en dros Jetteſtætte, men fremfor alt dog en træſterig Hiſen fra den Gud, der endnu „ifører ſig Lys ſom et Klædebon og gør glødende Tid til ſine Tjenere“. (Salme 104, 2 4).

„Hvad her er meddelst, er ifte en Op-digtelſe, men det har tidvæget ſig nøj-

agtig, ſom det er fortalt. Og han, hvis Sjæls Mærke i hin Nat blev gen-nemlyst af den klare Stjerne, er ſelv bleven til en Stjerne, der ſiden hin Dag har villet mænge en bølge og for-ſknyt Sjæl Vej til Faderhøjet.

„Ordet kommer ifte tomt tilbage.“

(Eſajas 55, 11).

En Dag i Aaret 1889 var nogle Præſter i en af de ſtorre Byer i Nord-amerika ſamlede til et Møde, hvor de fortalte hverandre et og andet af, hvad de i den ſidſte Tid havde oplevet i deres Sjælsførgemening. Blant andet meddelte en af dem, at en anſet Abbo-tat, en betændt Fritænkter, Aſtenen for-ud havde beſøgt hans Aſtengudstjenſte og bagſter fortalt ham følgende: „Gaaar ilede jeg til Banegaarden for at rejſe med Morgentog og lod umær-veds en lille Skopudferdeng pudſe mine Støvler. Da han var færdig med den ene fod, ſpurgte den lille fyr mig pludſelig: „Efter De Gud, gode Herre?“

Dette Spørgſmaal havde endnu al-drig nogen henvendt til mig; det bragte mig i Forlegenhed, ſomt jeg ellers ifte lader mig forbløffe. Jeg vidſte ifte, hvad jeg ſkulde ſige, og ſpurgte ham derfor, hvad Gaan han kunde have deraf, hvis jeg eſkede Gud.

„D, meget for Gavn“, ſvarede han. „Derom De eſter ham, ſaa kan De bede ham om at ſtaffe mig og min Mo-der en ny Bolig. Huset, hvori vi bo, ſtal rives ned i næſte Uge, og nu vide vi ifte, hvor vi ſkulle flytte hen. Men i Gaar, da jeg netop ſtod og pudſede en Herres Støvler, hørte jeg ham ſige til en anden Herre, at de, ſom eſke Gud, ſaa altid det, de bede ham om. Derfor ſpurgte jeg nu ethvert Menneſte, indtil jeg traf en, der eſter Gud.“

Med en forunderlig Juleſe i Hjertet ſagde jeg paa den lille fyr, men kunde deſværre kun ſige til ham: „Vend Dig til en anden, men tab kun ifte Modet; i en By med ſaa mange Kirker vil der nok findes en eller anden, ſom eſter Gud!“

Jeg gav ham et Pengestykke og ilede videre. Men hvor jeg end ilede hen, og hvormed jeg end beſtættede mig; jeg kunde ifte blive Drengens Spørgs-maal ſvit. Hvorfor eſkede jeg dog ifte Gud, uagtet han dog, ſom man ſagde, havde gjort ſaa meget for mig? Jeg ſolte mig beſtammet over, at jeg ifte havde ſaa meget Kendskab til Herren, at jeg kunde viſe en lille, fattig Dreng den Vej, ad hvilken han ſelv kunde hen-vegne ſig til Gud. Drengens Spørgs-maal voldte mig en ſovulſ Nat; det drev mig til Kirke i Formiddags, til Kirke igen i Aften, og driver mig nu til Dem for at ſpørge Dem, hvad jeg ſkal gøre.“

Saaledes fortalte en af Præſterne. Da tog en anden Ordet og ſagde: „Hvor forunderligt! Til mig ſom der i Gaar en ung Forretningsmand, til hvem aabenbart den ſelvſamme Skopudferdeng havde henvendt det ſomme Spørgſmaal og — deſværre — med ſamme Reſultat. Overbeviſningen om, at han ifte eſkede Gud, havde ramt ham ſaaledes, at der var opſtaaet en Læng-ſel i ham efter Forløsning og Synder-nes Forladelſe.“

Derpaa tog en tredje Præſt Ordet og fortalte, at den lille Dreng Lørdag Aften var kommen til ham, forſknyt og grædende, fordi han den hele Dag igennem ifte havde kunnet finde et eneſte Menneſte, der eſkede Gud. Præſten havde derpaa temmelig længe talt med Drengen, og til ſidſt havde denne er-klæret: „Nu tror jeg, at jeg kender Gud ſaa godt, at jeg ſelv tør bede til ham!“

„Dg det gjorde han“, vedblev Præ-ſten, „med den barnlige Bøn, jeg nogen Sinde har hørt. Dg hans Bøn er og-ſaa hørt af Gud; i Morgen flytter han og hans Moder ind i en ny, hyggelig Bolig!“

Tire Edderkopper.

Tire Edderkopper gjorde engang en Rejſe ſammen for at lære Verden at kende. Paa deres Rejſe kom de ind i en pragtfuld Kirke midt i en ſtor kriſte-ſig By. De ſandt ſaa meget Meget i at være der, at de beſluttede at opholde ſig der en Tid, og enhver af dem ud-ſøgte ſig nu en paſſende Plads i den ſtore Bygning.

Efter nogle Dages Forløb kom de igen ſammen for genſidig at meddele hinan- den deres Oplevelſer.

„Mig gif det daerligt“, ſagde den ſørſte Edderkop, „jeg opſøgte mig

en Krog i Prædiſteſtolen, for at ſpinde med Næt der; min i Gaar kom Kirkebetjenten med en ſtor Svæveſtoft og forſtyrrede i et Djeblit mit ſtore Ar-bejde.“

„Det gif ifte mig bedre“, ſagde den næſte Edderkop, „jeg har prøvet paa at ſpinde mit Næt paa den ſtore Bog paa Alteret, da ſom der en Mand i en lang fort Klappe, ſlog Bogen op og øde-ſlagde mit Spind.“

„For mig gif det paa ſomme Maade“, ſagde den tredje; „jeg ſpandt mine Traade hen over Døbefonten: i Dog blev der døbt et Barn, og ved den Lejlighed blev mit Næt ſønderrevet.“

„Saa lyſtedes det bedre for mig end for jer tre“, ſagde den ſidſte Edderkop, „jeg havde valgt at ſpinde mit Næt i Krogen til at ſpinde mine Traade over. Der gif mange Foll forbi, men ifte en værdigede mit Arbejde et Blif. Det er endnu uſtadt, og I kan ſiſe paa, at det vil længe endnu vedblive at være det.“

Kære Læſere! Hvoledes ſtaaer det til med Kættighedsen, Wiſſionsbøſen hjem hos dig? Har den ogsaa ſaa god No, at en Edderkop uforſtyret kan ſpinde ſine Traade hen over den?

Et ſjældent Begteſkab.

Gladstone og hans Huſtru.

Da Mrs. Gladstone forleden døde, ſagdes det med Sandhed om hende, at med hende var en af de ſuldbomſte Kvinder gaaet bort. Hun levede nem-ſig ſit Liv for andre, ifte for ſig ſelv, og derfor er Taknemmeligheden ſaa ſtor, nu, da hun, 88 Aar gammel, er død. Det er ganſke betegnende for hendes Hensynfuldhed, hvad følgende An-ſedote fortæller:

Da hun og Gladstone en Aften ſkulde køre til Underhøjet, og de ſteg ind i Bognen — hun ſidſt —, handte det, at hendes lille Fingerring ſkledes i Bogns-ſoren og blev ſlem kvæſet. For ifte at forſtyrre ſin Mand, der ſad henſunken i Vemoreringen af en ſtor Tale, hun ſkulde holde i Underhøjet, ſtrigjorde hun uden et Smertesudbrud ſin Fingerring og viſkede ſit Lommeſtæde udenom, hvorpaa hun ſille ſatte ſig ind til ſin Mand og lagde ſin rafte Haand i hans, ſaaledes ſom hun plejede, og ſom Gladſtone altid ſolte ſom en Opmun-tring.

Mrs. Gladstone nedſtammede fra en meget gammel, weiſt Adelsfamilie, hendes Foder var Sir Stephen, Baron til Glynn, en Efterkommer af Crom-wells berømte Overdommer. De var to Døtre, ſom kaldtes for Edwilling-Gratierne fra Wales, og ved et fornem-ſt Bal i London traf Gladſtone dem for ſørſte Gang. Senere genſaa de hinan- den i Rom, hvortil Gladſtone ledſagede en troſt Ven, Lord Lyttleton. De tilbragte flere Dage i hinandens Sel-ſkab, og Vennerne forlovede ſig omider med begge de indtagende Søſtre paa en Fattellublugt til det gamle Koloſeum. Der fortælltes, at Stedets højtidelige Storbeg henvendte Gladſtone til at citere nogle Vers fra Byrons „Manfred“, og den glimrende Retorik henvendte dem alle til Taarer i Øjnene og fremkaldte en genſidig Stemning, hvorunder de to Venner tilſtod de to Søſtre deres Kærlighed. Yigeſom Jordvællerne ſte ſamtidig, aſholdtes ogsaa Bygglapperne paa ſamme Dag, nemlig den 25de Juli 1889 — ude paa Baronerne Glynnes Stansæde „Gawarden“, der i Gladſtones Bediddeſe har laaet Verdensry.

Yige fra den ſørſte Dag var dette Ygteſkab næſten ideelt, og der er neppe nogen Overdrivelse naar en engelſk Forfatter ſiger, at Fru Gladſtones Kærlighed og Opriſtelse lod Verden beholde en Statsmand ſaa længe, ſom Tilſædet var. Saa enſtændte og harmoniſke var de, at de kaldtes „to Kirkeber paa en Stil“. Der fortælltes, at Gladſtone i Beviſtheden om den ſtore Løbedane, der vendte ham, ſidde ſin Huſtru to Alternativer: Enten at blive holdt udenfor alt — eller at erfare alt og tie. Mrs. Gladstone valgte det ſidſte, og Gladſtone kunde 50 Aar senere ſige: „Min Huſtru har været vidende om enhver politifk Hemmelighed, og ifte en eneſte Gang ſpiget min Tilid.“

Dg dog ſtal hun en Gang have for-glemmt ſig. Hiſtorien herom er ſaa ſmåt, at vore Læſere byr kende den. I Be-gyndelſen af det ſørſte Miniſterium i Gladſtones Dage hændte det, at Mrs. Gladſtone i flere politiſke Perſoners Tilſedeværelſe kom til at fremſætte en uforſigtig Bemærkning. Straks efter forſtod hun, hvad hun havde gjort, og hun forlod øjeblikkelig Bærelſet og ſatte ſig til at ſtrive et angerfuldt lille Brev, ſom hun ſendte ſin Mand. Dennes

Svar, der er opbevaret, overbragtes et Djeblit efter et Tjener: Paa hans Wiſitkort ſtod der:

„Min Hjertelær!
Gør Dig ingen Bæbrejdelſe, thi jeg gør Dig ingen. Den lille Rejl, du har begaaet, bliver ſikkert den eneſte, Cvigt din
W. G. G.“

Om hendes ſjældne Omhu for ſin Mand vidner dennes egne Ord: „Min Huſtru er min Løge.“ Han havde en blind Tilid til hendes Anordninger, ſolte, at ethvert af hendes Paabud eller Raad ſitredes at den inderligſte Kærlighed. Dg derfor kunde han heller ifte tænke ſig at rejſe noget Sted hen, uden at hun var med.

Det er ifte alene to rigt begavede, men to ſint ſammenſtemte Menneſter, der er dyde.

Moderen i Hjemmet.

En Moder ſkulde aldrig ſpilde ſin Tid og Stykke paa at ſtaffe ſine Børns Dragter unødvendige Prydelſer. Bro-der paa Klædninger, Pyntning med Blonder (Kniplinger) er ifte af ſtor Vigtighed; den Tid, der anvendes til ſaadan Arbejde, er derimod overſt værdifuld og burde anvendes til Grænt-ning af Børnens Karakter, ſaa Mo-deren kunde lære dem Sjæls-Dannelse, ſaſte, ædle Karakterer, Renhed, Beſte-denhed og Sanddrubed.

Maden burde være ſaa lige frem, at dens Tilberedning ifte opſluger hele Moderens Tid. Vel ſandt, hun bør drage Omſorg for, at Bordet er for-ſynet med god Mad, vel tilſaaret og ap-petitvækkende. Tro endelig ifte, at hvad ſomhelſt man blander ſammen, kan være godt nok for Børn; men jeg mener, at man ſkulde anvende langt mindre Tid paa at love indviklede, uſunde Retter, der kun bliver til at behage en forvænt Smag, og mere Tid paa Børnens Op-dragelſe og Dannelſe.

Lad alt unødvendigt Arbejde fare! Lær dem at holde deres ſmaa Legemer og Dragter rene. Miſforſtaa mig ifte. Jeg mener ifte hermed, at de ſkal holdes inden Døre lig Dufter. Vart Sand og en tør Jordbund gør ifte nogen uren. Det er Legemets Affalds-produkter, Hudenſ Afſondringer, ſom gør Menneſtet urent, og ſom fordrer en hyppig Styften af Underſkj og Waſt-ning af Legemet.

Hyppig Badning er fortræffelig, enten om Aftenen før de gaar til Sengs, eller om Morgenen, naar de ſtaaer op. Det tager kun ſaa Minutter at give Børnene et Bad og gnide dem, til Sundehedens Rødmø farber Huden. Blodet bringes med Legemets Over-ſlade, Hjernen lettes for noget af ſin Forſpnying og Tilbøjeligheden til ſøn-ſlige Udſejtelſer formiddes. Et Mo-deren en Kriſten, bør hun lære de Smaa, at den rene Gud ifte har Behag i, at nogen lever med urene Legemer og ſønderrevne Klæder. Hun bør fortælle dem, at netop fordi Gud er Kærlighed, anſer han alle Menneſter den Lyſte og Glæde, der ligger i indvortes og ud-vortes Renhed.

En net og ren Dragt avler rene, ædle Tanker. Ethvert Klædningsſtykke ſkulde være naturligt og ligefremt uden unødvendige Prydelſer, ſaa det let kan vafles og ſtruges. Dette gælder i Særdeleſhed alt, hvad der kommer i Berøring med ſelve Huden. Intet, der kan irritere og purre, bør anvendes nær-moſt Huden, ifte heller bør Dragten paa nogen Maade hindre Legemets be-læſte Bevægelighed. At tage ſtore Hen-ſyn dertil vil bidrage til Sædernes Ren-hed.

Undertiden har jeg ſet Børnens Senge være i en ſaadan Tilſtand, at de uſpredte en ædel, muggen, giftig Lugt. Lad alt, hvad Børnene ſe, være rent, og alt, hvad der kommer paa deres Le-geme ligefaa, baade Dag og Nat, og Børnene vil komme til at eſke Renhed og Rentlighed.

At der ifte findes ſofbare Møbler i Børnens Sovekammer har mindre at betyde, Orden og Rentlighed er hoved-ſagen. Lær Børnene fra det allerſørſte ſelv at poſſe deres Tøj. Lad dem have et Sted, hvor de kan gemme det, og lær dem at holde det pænt ſammen og at hen-lægge det paa den rigtige Plads. Har du ifte Raad til at anſtaffe en billig Kommode eller lignende, tag en Træ-ſaſe, ſæt nogle Hylber i den, og betræl den med Tapet eller endnu bedre med ſmukt blomſtret Bomuldſtøj.

At lære Børnene Puſlighed og Or-densſands paa denne Maade vil tage nogen Tid hver Dag; men det vil betale ſig i Børnens Fremtid og til Slutning ſpære dig nogen Tid og mangen Be-ſymring.

Den gamle Miſſionær.

af Pierre Loti.

Det var i den Tid, da der var Uro-ligheder i Ombindien. Vort ſørſte Pan-ſetſid, der hørte til Blokadſiden, laa i nogle Uger til Ankers i en Bugt ved Bagindiens Kſt. Vi havde kun liben Forbindelſe med Landet, hvis Bjerge ſtinnede i en næſten unaturlig ſtærk grøn Farve, hvormed de ſlabe, grønne Riſmarker kappedes. De ſiend-ſigſindede eller miſtroiſte Indbyggere fra Landsbyer og Skove lod ſig ifte ſe. Der herlede en trykkende Hede under den uforanderlig graa Himmel, der laa over os ſom et Blytag.

En Morgen, da jeg havde Vagt, meldte den tjenſtgørende Underſturmand: „Der kommer en Vaad fra Landet. Den ſtyrer ſen imod os.“

„Ja, ſaa. Dg hvem er der i Vaad- den?“

„Saadan noget ſom en Slags kinesifk Bønge... eller noget lignende... Han ſidder ved Roret.“

Baaden nærmede ſig i det ſille, varme Vand, der ſaa ud, ſom om det var be-dækket med en olieagtig Maſſe. En ung, fortløbet Fige roede den gaades-fulde Vejſende hen til os. Han bar de annamitiſke Bøngers Dragt, Haar og runde Brillen, men hærken hans Slæg eller mærkelige Figur havde et aſiatifk Prag. Han ſom om Vord og tiltalte mig paa Franſk. Hans Maade at tale paa, var noget angſtelig og no- get udehjælplſom.

„Jeg er Miſſionær“, ſagde han, „og jeg ſtammer fra Lothringen. Jeg har nu levet i over tredie Aar i en Landsby, der ligger 6 a 8 Mil fra Kſten her. Der befender de ſig nu alle til Kriſten-dommen. Jeg vilde gerne tale med Stibets Kommandant og bede ham om Veſtyttelſe. Oprørerne truer os med Dødelagelſe, og de er allerede i Kærl- heden. Hvis vi ifte ſaar Hjelpe, bliver hele Menighedens hugget ned.“

Deſværre var Kommandanten ude af Stand til at yde den begærede Hjelpe. Vore Mandſkaber og Geværer var alle-rede ſendte til andre Steder. Vi havde kun de allernødvendigſte Matroſer til at tage Vare paa Stibet. Vi formaadede derfor med den beſte Villie ifte at gøre noget for de ſtakkels Menneſter og var nødt til at overgive dem, ſom en tabt Forpoſt.

De trykkende hede Middagſtimer, der altid ſlappede vor Handekraft, var nu indtrædt. Den unge Fige i Baaden var roet tilbage og forſvunden i Stø-maſterne paa den ſumpede Kſt. Miſ-ſionæren var bleven tilbage. Han gjorde os ingen Bæbrejdelſe, men forholdt ſig noget laas.

Da vi ipiſte Frokoſt ſammen, viſte han ſig ifte juſt fra nogen aandrige Side. Han var ſaa aldeles optagen af ſine annamitiſke Interelſer, at han ifte lod ſig drage ind i nogen Slags Under-holdning. Forſt efter Kaffen blev han en lille Smule livligere og modtog gerne franſk Tobak til ſin Pipe, idet han er-klædede, at han i 20 Aar havde maattet undvære Rødelſen deraf. Derefter ſov han ind paa Sofaen, mens han ud-ſkyldte ſig med at være udmattet efter den lange Vej.

Vi forudſaa den Behagelighed at maatte huſe den ubudne Gæſt i Maad- nedsvis, indtil han kunde blive tilbage- kaldt til Lothringen. Min Kammerat var ærlig talt ifte videre begejſret ved at maatte overbringe ham Kommandan- tens Tilbud: „Vi har indrettet en Ka- hylt til Dem, og De hører ſelvførfaa- ligt med til os, indtil vi kan bringe Dem i Sikkerhed.“

Det forekom ham uforſtaaeligt.

„Ja... men jeg venter jo kun paa Mørkets Frembrud for at bede om en lille Vaad, der kan ſætte mig i Land. Det vil De dog vel ifte nægte mig?“ ſpurgte han ængſtelig.

„I Land, hvad vil De der?“

„Hvad vil jeg? Jeg vil tilbage til min Landsby“, ſvarede han med en ſtor- artet Ligefremhed. „Her kan jeg ifte ſove... tant Dem dog, om Overſaldet ſte i denne Nat!“

Hans uanfæelige Stikkelse ſyntes at vokſe ved hvert Ord, og vi omringede ham, ſulde af Nyſgerrighed og Veun- dring.

„Men De ſelv, kære Fader, bliver aller mindſt ſtaanet af de hedenſte Op-røret.“

„Meget ſandſynligt!“ ſvarede han med den ſamme No, der udmærkede Oldtidens Martyrer.

Da Solea gif ned, blev han paa Strandbredden modtaget af ti af ſin Menighed, der ledſagede ham tilbage til den færetrende Landsby.

Vi forſøgte forgæves at holde ham tilbage, thi det var jo den viſe Død at

udſatte ſig for Kineſernes Tortur. Men han blev faſt ved ſit urokkelige Forſæt; og paa ſin jevne og milde Maade ſaa- rede han os midt bebrejdede:

„Jeg ſkulde forlade dem? Jeg, der har omvendt dem til Herren — og nu forſøges de for deres Tro? Be- ſtant dog, at de er mine Børn!“

Den vogthavende Officer gav med Rørelſe Ordre til at lade Baaden gaa ned, og vi rgltede alle Miſſionærens Haand til Aſted. Han overgav os endnu et Brev til en Slagning i Loth- ringen og modtog gerne endnu et lille Forraad af franſk Tobak.

Dagen gif mod ſin Slutning. Vi ſtod paa Dækket og ſaa taſe efter den ſig fjernende Vaad, der gled hen over det varme Vand. Apoſtelens Stikkelse, der indbegjeldt Martyrdomen, forſvandt langſomt i Dæmringen. Den paagal- dende Nat forlod os ſelv Bugten — og vi hørte aldrig mere noget om vor Miſ- ſionær og hans Skæbne.

Lincoln hjalp.

Nancy Scott, 70 Aar gammel, døde for to Uger ſiden i Rhode Iſland Statsaſyl for Sindsforvirrede. Hen- des Død genſkalder i Grindringen en Hi- ſtorie om Abraham Lincoln, ſom aldrig har været trykt før.

I Slaveriets Dage var Nancy Scott og hendes Mand Slaver paa en ſtor Plantage i Virginia. Nancy var Familjens Huſholdſe. I en ung Alder blev hun gift med en ung Slave paa ſamme Plantage. Ygteſkabet ſandt Sted ved Borgerkrigen. Begyn- delſe, og efter de ſørſte Maaneders Kamp betroede hendes Mand hende, at det var hans Agt at rømme og ſe at komme frem til Norden. Han bad hende blive, hvor hun var, til han kunde ſætte ſig i Forbindelſe med hende, og ſagde, at naar han havde faaet ſaa- pas Arbejde, at han kunde under- holde hende, vilde han ſende Bud efter hende.

Maanedet gif, indtil Nancy en Dag fødte et Barn. Da Babien var et Aar gammel, beſluttede ogsaa hun at rømme og gaa nordover, hvor hun haabede at ſaa Underretning om ſit Barns Far. Lidt før Daggry en Morgen forlod hun ſin Hylte, og med Barnet paa Armen gif hun langsomt over det Land, hvor flere Slag stod end i noget andet Ter- ritorium i Syden. Hun forſøgte at finde Vejen til Potomac River og der paa et eller andet afſidesliggende Land- ſkabsſted gaa om Vord en Vaad til Washington. Til et ſaadant Sted ſom hun en varm Dag. Da Stibet kom, gif hun om Vord og holdt ſig ſaame- get af Vejen fra Baſtagerne, ſom hun kunde. Oppe paa Standsbækket ſad en Gruppe Mand, blandt hvem en høj, mager Stikkelse med et mørk, ſtærkt materet Anſigt, tiltrak hendes Opmærk- ſomhed.

Da Stibet nærmede ſig Washington, forlod hun ſin Klads ned blandt Fragtgøddet og gif frugtomt op til Landgangen. Stibet havde lagt til ſin Brugge, og Paſagererne gif i Land; men den Gruppe, hvori den høje mørke Mand havde ſiddet, ſad der endnu.

Nancy Scott gif fremover mod Lands- gangen; men før hun havde naaet den, raabte Forvalteren braſt til hende: „Hør her, Kone, hvor ſtal du hen? Hvor er din Bille?“

Slagen af Straf kunde hun ifte ſaa et Ord frem.

„Du er en tømt Negerkone og ſaar ifte gaa i Land. Gaa nedenunder med dig.“

I dit ſamme kom den høje mager Mand og ſagde ventlig: „Hvad er paarlødet?“

Laarene ſtrømmede nedover Nancy Scotts Kinder, medens hun ſagde, at hun bare vilde at gaa i Land, og at hun ſagte efter ſin Mand og ſit Barns Far.

„Fortæl mig din Hiſtorie“, ſagde den mørke Mand.

Med ſimpel Ord fortalte hun om Mandens Vordbragen, Barnets Fødel og den tunge Ventetid, og Medlidens- heden ſlod at læſe i den høje Mandſ Anſigt.

Han vendte ſig til Forvalteren og ſagde: „Lad denne Kone gaa i Land.“ Saa tog han hende i Haanden og gif ved hendes Side, til de kom til Gaben. Der gav han hende nogle Penge og bad hende gaa til en reſpektabel Negerſam- ſind og gøre Forſpørgjel efter ſin Mand.

„Sig mig Deres Navn, Herre“, bad Nancy Scott.

„Mit Navn, min gode Kone, er Abra- ham Lincoln“, ſagde Manden, og idet han vendte ſig om, løſtede han paa Hat- ten, „akkurat ſom om jeg var en fornem Dame“, og forlod hende.

Ved Hjelpe af en Negerpraſt ſandt Nancy Scott ſin Mand. Han havde mange Gange forgået forſøgt at med- dele ſig til hende, ſøge efter hende turde han ifte. Han havde arbejdet i et Høtel og var i Stand til at ſøge godt for hende.

Senere døde han, og Nancy ſil Klads hos en Clerik i Finansdeparte- mentet.